

Р. Б. Стеценко

студ. I курсу магістратури

спеціальність «Менеджмент ЗЕД»

Науковий керівник: к.е.н., доц. В. І. Борщ

НЕОБХІДНІСТЬ ІННОВАЦІЙНОГО МЕНЕДЖМЕНТУ НА СУЧАСНОМУ ПІДПРИЄМСТВІ

В умовах сучасного стану функціонування економіки українські підприємства формують власні інноваційні методи ведення бізнесу, а також переймають досвід зарубіжних компаній задля розвитку організації та бізнес-середовища в країні. Сучасна практика менеджменту зазнає радикальних змін через трансформацію соціально-трудових відносин, зміни цінностей працівників, посилення соціальної відповідальності підприємства. Через нездатність багатьох підприємств до адаптації до сучасних умов бізнесу знижується рівень ефективності менеджменту, деформується соціально-трудова сфера. Саме це спонукає національну економіку швидше розвиватись та адаптуватись під сучасні умови ведення бізнесу. Це обумовлює актуальність обраної теми.

Інноваційний менеджмент – це самостійна галузь управлінської науки та професійної діяльності, що спрямована на формування і забезпечення досягнення будь-якою організаційною структурою інноваційних цілей шляхом раціонального використання матеріальних, трудових, інтелектуальних та фінансових ресурсів [1, с. 112].

Все більш очевидним стає те, що головною характерною рисою новітніх систем управління стає орієнтація на довгострокову перспективу, що являє собою інноваційний підхід: проведення фундаментальних досліджень, диверсифікацію операцій, максимальне використання творчої активності персоналу. Загалом, управління інноваційною діяльністю – це критична дисципліна як і для вчених, так і для практикуючих. Здатність організацій до інновацій визначається множиною факторів, які пов'язані як з власне внутрішнім середовищем підприємства, так і з ринковим середовищем (зовнішнім) та здатністю перетворення ідей у корисні та «товарні» продукти.

Для цього необхідним є високий рівень міжфункціональної координації та інтеграції [2, с. 25].

Також розглянувши такі технології управління, як: концепція шести сигм (six sigma), менеджмент загальної якості (TQM) та ошадливе виробництво (lean production) з точки зору інноваційного менеджменту можна побачити, що саме необхідно задля максимальної адаптації організацій під сучасні вимоги економіку.

У цьому контексті показовим може бути приклад управлінської діяльності у сфері високотехнологічного виробництва – в Кремнієвій долині, яка сильна своїм духом підприємницької творчості, що об'єднує в одну сім'ю багато стейкхолдерів: великі корпорації, молоді фірми, інвесторів, консультантів, бізнес-інкубатори, державних чиновників тощо. Відносини між ними досить прості і дружні, проникнуті духом творчого азарту. Приклад Кремнієвої долини ілюструє ту істину, що при формуванні інноваційної зони необхідно освоїти головним чином не технологію створення її окремих компонентів, а технологію створення між ними ефективної синергітичної взаємодії [3, с. 39].

Таким чином, згідно з сучасними науковими уявленнями основним завдання прискорення інноваційного розвитку економіки повинно розв'язуватися шляхом сполучення дій за двома основними напрямками економічного розвитку:

1) формування високоефективного ринку, в тому числі його інноваційного сегмента;

2) здійснення централізовано керованої структурної трансформації економіки на основі створення сприятливих умов для широкого розповсюдження прогресивних технологій і згортання застарілих виробництв [4, с. 85].

Отже, є всі підстави зробити такий висновок, що інноваційне управління буде ефективним, якщо в основі менеджменту підприємства буде лежати тези, що необхідно:

1) стимулювати інноваційний дух на підприємстві: за творчість, нові ідеї, необхідно цінувати та мотивувати кожного робітника;

2) створювати комфортні умови для їх трудової діяльності;

3) робити акцент на удосконаленні діяльності за рахунок інновацій, а не сподіватись тільки на продуктивність праці – це екстенсивна концепція розвитку, а постійний професійний та інноваційний розвиток – це інтенсивний підхід.

Список використаної літератури

1. Инновационный менеджмент: справ. пособие / под ред. П. Н. Завлина, А. К. Казанцева, Л. Э. Миндели. 2-е изд., перераб. и доп. Москва : ЦИСН, 1998. 568 с.

2. Adams R., Bessant J., Phelps R. Innovation management measurement : a review. *International journal of management reviews*. 2006. Т. 8. №. 1. Р. 21–47.

3. Котельников В. Ю. Управление инновациями: стратегический подход. Гибкие корпоративные стратегии выживания и лидерства в новой экономик. Москва : Эксмо, 2007. 96 с.

4. Яненко І. Г. Синергетичний ефект застосування організаційного ресурсу на різних рівнях управління інноваційною діяльністю. *Економіка і прогнозування*. 2011. № 2. С. 82–92.